

Γράφει ο **Γιώργος Παυλόπουλος**

Η αντιπαράθεση η οποία έχει εκδηλωθεί στον ραδιοσταθμό “Στο Κόκκινο”, με αφορμή τις καθυστερήσεις πληρωμών και την απειλή απεργίας από τους τεχνικούς, καθώς και το on air ξέσπασμα του διευθυντή του για τη “λάσπη” και τις επιθέσεις που δέχεται, δίνει την ευκαιρία να τεθούν μερικά ουσιαστικά ερωτήματα. Ερωτήματα που αφορούν συνολικά τη στάση, την τακτική, τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις, αλλά και την ηθική της Αριστεράς και των στελεχών της, ειδικά στον χώρο των ΜΜΕ.

- 1.** Ο συγκεκριμένος ραδιοσταθμός, προς τιμή του, δεν δίνει “μαύρα”, δεν προτιμά τα “μπλοκάκια” και συνάπτει κανονικές συμβάσεις εργασίας με τους δημοσιογράφους, τεχνικούς και διοικητικούς που απασχολεί. Σε αυτές, εξ όσων γνωρίζουμε, δεν περιλαμβάνεται όρος ή πρόβλεψη περί εθελοντικής εργασίας (αν και πολλοί εργαζόμενοι συχνά παραβιάζουν τα ωράριά τους, με αυταπάτηση, προς χάρη της ενημέρωσης και επειδή το επιβάλλουν οι εξελίξεις). Οφείλει ή όχι, λοιπόν, ένα αριστερό ραδιόφωνο – και μάλιστα πρώτο αυτό – να τηρεί τις συμβατικές του υποχρεώσεις απέναντι στους μισθωτούς;
- 2.** Υπάρχει κάποιος που έχει το δικαίωμα να αφήνει υπονοούμενα ότι όσοι απειλούν με απεργία σε περιόδους “πολιτικής κρίσης” εκβιάζουν και εκδηλώνουν έλλειμμα αριστερής ηθικής και αλληλεγγύης, αλλά να μην ισχύει το ίδιο για ένα (αριστερό) σταθμό ο οποίος δεν πληρώνει τακτικά τους μισθούς σε συνθήκες “ανθρωπιστικής κρίσης”;
- 3.** Άραγε, στην περίπτωση που ο ΣΥΡΙΖΑ πετύχει τον στόχο του στις επόμενες εκλογές και, στη συνέχεια, ένας κλάδος εργαζομένων κηρύξει απεργία, υπάρχει περίπτωση να καταγγελθεί – εμμέσως ή αμέσως – από τον ραδιοσταθμό του (και άλλα προσκείμενα στο κόμμα Μέσα) ότι υπονομεύει το έργο της αριστερής κυβέρνησης; Ή μήπως οι κινητοποιήσεις θα κρίνονται ad hoc, με βάση δηλαδή το εάν συνάδουν ή όχι με τις εκάστοτε κυβερνητικές πολιτικές;

4. Είναι γεγονός ότι το κράτος και η μνημονιακή συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου εκβιάζουν οικονομικά τόσο τον ΣΥΡΙΖΑ όσο και τα άλλα κόμματα της αντιπολίτευσης, με “όπλο” την αυθαίρετη και παράνομη καθυστέρηση και το “κούρεμα” της επιχορήγησης προς αυτά. Ωστόσο, μπορεί ένα αριστερό κόμμα να χρησιμοποιεί ως βασικό του επιχείρημα το “δεν σας πληρώνω επειδή δεν με πληρώνει το κράτος”; Έχει το δικαίωμα η Αριστερά να επικαλείται ανατροπές στηριζόμενη οικονομικά και μάλιστα σε τέτοιο βαθμό σε αυτούς που θέλει να ανατρέψει;

5. Τελικά, αυτό που ενόχλησε τη διεύθυνση του σταθμού είναι ότι απείλησαν με εξώδικο και απεργία μόνο μερικοί εργαζόμενοι (οι τεχνικοί) και όχι όλοι ή ότι υπήρξαν έστω και κάποιοι οι οποίοι διανοήθηκαν να ζητήσουν στήριξη από το σωματείο τους, προκειμένου να διεκδικήσουν τα αυτονόητα; Μήπως η πρώτη εκδοχή παραπέμπει σε προσπάθειες διχασμού και καλλιέργειας αντιθέσεων ανάμεσα στους εργαζόμενους, που έχουμε κατά κόρον δει στα αστικά ΜΜΕ σε περιόδους κινητοποιήσεων; Όσο για τη δεύτερη, μήπως υποκρύπτει κάτι ακόμη χειρότερο;

Και μια τελευταία (φιλική) γνώμη: Είναι μεγάλο λάθος να ζητά κανείς δημοσίως τη στήριξη του κόμματος που τον διόρισε, απέναντι στους εργαζόμενους του σταθμού που διευθύνει. Διότι η κόκκινη γραμμή που χωρίζει τον άνθρωπο της βάσης από την νομενκλατούρα είναι πολύ λεπτή και σχεδόν αόρατη. Ούτε καταλαβαίνεις πότε τη διαβαίνεις – και μετά δεν έχει επιστροφή...

Με το βλέμμα στους αγώνες,

Γιώργος Παυλόπουλος